

Ligelighed paa dette Punkt, skal netop den rørlige Formue beskattes saa meget lavere; thi det er de rørlige Værdiers egentlige Natur at skulle omsættes, medens det dog ikke burde være det normale for de faste Ejendomme, hvorfor disse langt bedre kunne taale en Omsætningssskat end de rørlige Værdier.

Jeg kan imidlertid ikke gaa med til det Forslag, som er stillet under Nr. 5, da jeg mener, den højtærede Finansminister har Ret i, at en saadan rent mekanisk Løsning af Spørgsmaalet i hvert Fald ikke anbefaler sig. Man kan dog ikke saaledes vilkaarligt i Forvejen gribe et eller andet Tidspunkt og sige, at paa det Tidspunkt skulle uden videre de forhøjede Stempelafgifter bortfalde. Man maa i saa Henseende se Tiden an og se, hvorledes overhovedet de finansielle Forhold udvikle sig. Forhaabentlig kunne de føje sig saaledes, at man endogsaa inden 1. Januar 1915 kunde skride til en Reform paa dette Omraade; men selvfølgelig maa det indrømmes, at Tidspunktet ogsaa maa kunne udskydes, naar det skal være finansielt forvarligt, til efter den 1. Januar 1915.

Efter Omstændighederne vil jeg imidlertid stemme for Lovforslaget, da det jo betyder, at vi faa det over i Landstinget, og jeg deler den sidste ærede Talers Haab om, at det maa vende tilbage her til Folketinget i væsentligt ændret Skikkelse. Navnlig lægger jeg megen Vægt paa, eller rettere sagt haaber jeg meget stærkt, at vi ikke ville gense Checkstemplet. Jeg har ikke været saa heldig at forstaa de Begrundelser, som nu ere givne af den ærede Ordfører (N. P. Jensen), skønt han byggede sin Argumentation paa Bemærkninger, jeg havde gjort. Han sagde omtrent saaledes, at jeg havde indrømmet, at det ikke saa meget var for Publikums Skyld, man burde opretholde og fremme Checksystemet, som for Bankernes Skyld. Hvis han dermed mener, at Brugen af Checks er en vis Behagelighed for Bankerne, som disse i og for sig godt kunde betale noget for, kunde hans Argumentation have nogen Betydning. Men min Tale var jo ikke saaledes at forstaa; i Virkeligheden maa det forstaaes saaledes, at det, man kunde kalde Bankinteressen i dette Forhold, ikke er nogen snæver Aktieselskabsinteresse, men en klar Samfundsinteresse, og denne Interesse koncentrerer sig om Nationalbanken. Det er dog saaledes, at den Pille, der bærer hele Danmarks Pengevæsen, er Nationalbanken med dens Guldbeholdning. Pengene ere jo her i Landet faktisk Nationalbanksedler, og vi

vide jo alle sammen, hvor prekært vi ere stillede, hvorledes selv ringe Diskonto-Bevægelser omkring i Udlandet kunne komme til at angribe vor Nationalbanks Metalbeholdning føleligt og derigennem ryste hele Landets Pengevæsen. Men naar det er Tilfældet, maa man dog være himmelglad over, at man er i Færd med at faa indført et Betalingsmiddel, der i saa høj Grad som Checks sparer Brugen af kontante Penge, i dette Tilfælde Nationalbankssedler. Det er i højeste Grad og i dybeste Forstand af national Interesse at gøre alt muligt for at lette den daglige Omsætning og spare Brugen af Nationalbankssedler ved at faa indført Checks. Det, som er, og som vil vedblive at være det skæbnesvangre ved dette Stempel, er jo nemlig, for at gentage det, at Udviklingen ikke er bleven saa almindelig, at man kan sige, saaledes som den højtærede Finansminister og den ærede Ordfører sige, at nu har man vænnet sig til dette Middel, saa selv om man skal betale en lille Smule for det, vil man gøre det. Det er en Betragtning, som faktisk og praktisk ikke holder Stik; i saa Henseende staa vi nemlig overfor et enstemmig Vidnesbyrd fra den samlede Forretningsverden, og derfor vil jeg paastaa, at det i dette Øjeblik er et Slag i Ansigtet paa denne Verden, naar man stædig fastholder Checkstemplet, oven i Købet med en saa ensidig Begrundelse, som man her gør.

Den højtærede Finansminister siger: Ja, men jeg kan ikke give Afkald paa de 300,000 Kr., jeg venter at faa ind ved denne Checkskat, uden at jeg faar anvist Erstatning derfor. Jeg maa dog her overfor vedblivende sige, at de 300,000 Kr. vil den højtærede Finansminister ikke faa ind; og han kan dog virkelig ikke forlange Erstatning for Penge, som han ikke kan faa ind. I det hele taget forekommer det mig, at det er et vilkaarligt Standpunkt at sige: Jeg vil have Kompensation indenfor denne Lovs Ramme. Hvorfor i Alverden vil den højtærede Minister netop have det indenfor denne Lovs Ramme? Der er jo ingen Tvivl om, at han i Landstinget særdeles godt kan faa Kompensation andetsteds; og hvorfor han har forelsket sig saa haardnakket i den Tanke, at det skal ske indenfor denne Lovs Ramme, er derfor ikke godt at se. Hvis det endda hang sammen med finanspolitiske eller finansvidenskabelige Betragtninger! Hvis den højtærede Finansminister var kommen her med et samlet System og havde sagt: I Kraft deraf har jeg nu lagt saa og saa